

Brug for sin Sangstemme. Og forresten mente hun, at hun kun havde lovet ikke mere at optræde i Kostyme.

Frøken Mohn havde en egen Maade at lukke Øjnene paa, naar noget mishagede hende. Det var, som om hun trak et usynligt Slør ned for sit Ansigt.

„Har De stadig ikke hørt noget om, hvem det var, der sprang ud efter Dem den Aften, da De blev bragt her til Hospitalet?“ spurgte hun, efter at Sløret igen var bleven løftet.

„Næ — han har ikke meldt sig. Det er underligt nok. For han var da vistnok sikker paa at faa Redningsmedaljen. Det sagde ogsaa A B D.“

„Hvem?“

„Det er den Herre fra Pressen, som var her før. Han taler med saa mange af dem oppe i Ministeriet.“

„Har De aldrig tænkt paa, at det kunde være Pastor Vestrup?“

Susse havde nær slaaet sin Skraldelatter op.

„Gud ham! Hvor kommer De dog paa det, Frøken?“

„De fortalte mig — men det husker De maaske ikke — at De den Aften havde været hos ham. Pastor Vestrup var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa den første, der kom til Dem her paa Hospitalet, da De fik Lov til at modtage Besøg.“

Susse havde faaet et Udtryk, som om hendes Tanker var paa Jagt efter en flygtende Erindring. Men hun rystede energisk paa Hovedet.

„Næ — dersom det var ham, hvorfor skulde han saa ikke sige det? Hvorfor skulde han skjule det?“

Frøken Mohn saae fast paa hende.

„Han kunde maaske have sine Grunde.“

„Ja, hvad skulde det være? Det er jo da ingen Skam at redde et Menneskeliv. — Men det er nu ikke ham. Det kan jeg da ikke tro.“

Det lød saa tilforladeligt, at Frøken Mohn uvilkaarlig klappede hendes Arm.

„Ja ja. Det er jo egentlig ogsaa ligegyldigt, hvem Personen er. Han var dog kun et Redskab i en Højeres Haand.“